

Kamupasi karácsonyra

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

*Kamupasi
karácsonyra*

The title is surrounded by several decorative elements: a large five-pointed star at the top center, a smaller five-pointed star to its right, and several snowflake-like symbols scattered around the text. At the bottom center, a holly branch with leaves and berries is tied with a ribbon that loops under the word 'karácsonyra'.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AJÁNLÁS

Kedves olvasóim!

Szavakkal ki sem tudom fejezni, mennyire hálás vagyok nektek, hogy valóra váltottátok az álmaimat. A folyamatos támogatásoknak köszönhetően mindig és minden körülmények között azt írhatok, ami a szívem mélyén lapul: romantikus és elgondolkodtató történeteket, amik bizonyítják, hogy a szerelem az szerelem.

Köszönöm, hogy vagytok, köszönök minden kedves szót, kommentet, értékelést. Egy regény addig él, amíg beszélnek róla, így nagyon hálás vagyok nektek, amiért az összes történetem életben tartjátok!

DECEMBER 20., KEDD

*„Az emberek azért örülnek a karácsonynak, mert tudják,
hogy akkor jön el a csodák ideje.”*

– részlet a *Született feleségek* c. sorozatból –

#1

SOHA NEM LETT VOLNA SZABAD Zénót visszajelölnöm Facebookon. De tényleg. Nem is értem, miért nyomtam rá arra a hülye gombra.

Talán úgy éreztem, hogy a múltunk miatt nem mondhatok nemet?

Hiszen mégiscsak ő volt a legjobb barátom nyolcadikban. El sem akartam hinni, hogy az osztály legmenőbb sráca velem, a könyvmollyal akar barátkozni, hisz őt mindenki kedvelte. Elég volt egyetlen mosoly, egyetlen kedves pillantás, és bárkit az ujjai köré csavart.

Nekem sem sikerült megúsznom azt, hogy beleszeressek. Akkor még csak sejtettem, hogy meleg vagyok, de Zénó után már nem maradtak bennem kétségek... Akárhányszor megláttam őt, hevesebben dobogott a szívem; amikor együtt nevtünk, vagy csak véletlenül hozzám ért, a mennyországba repültem. Ahogy telt az idő, úgy lettem egyre biztosabb abban, hogy az érzés kölcsönös.

Nem is tévedhettem volna nagyobbat... Mielőtt elköltözött volna, két évig jártunk egy osztályba. Az első csodálatos volt, a második maga a pokol. Ő volt életem első nagy csalódása. A srác, aki miatt annyi minden megváltozott bennem...

Amikor nemrég megjelent az értesítéseim között az ismerőskérélem, bárcsak eszembe jutott volna, egyszer már mennyire felkavarta az életem! Ehelyett meg... Egyszerűen csak rányomtam arra a bizonyos gombra. Ha időben kapcsolok, akkor Zénó nem lenne az ismerősöm, és nem látta volna a posztomat, miszerint a munkahelyemen üresedés van, és eladókat keresünk. Nem állna itt mosolyogva a harmadik munkanapján, zilált hajjal és egy olyan édes, széles mosollyal, amitől csak még delejesebbnek és igézőbbnek érzem a sötét tekintét. Ha akkor beintek, most nem állna tótágast a gyomrom attól, hogy együtt kell dolgoznom vele.

– Föld hívja Danit! – rázza meg a szemem előtt a kezét Panka. A baljában csíptetős táblát tart, zöld karácsonyi pulcsiján pedig palástként terül el egyenes, vörös hajzuhataga. – Csak beszéltem fofóznival és csinálni pár TikTok-vidéót, amíg nem lesz itt tömeg. Segítesz?

– Persze – bólintok rezignáltnak, és Zénó felé fordulok, aki lazán a pultnak támaszkodik. – A nyitást már megtanították, ugye?

– Hogyne. Megoldom. – A hangjától megremeg a gyomrom. Sokkal mélyebb, mint amire emlékeztem. Ráadásul az eltelt évek is jót tettek neki. Gyerekkorunkban csak szép volt, most már egyenesen vadító, az a típus, akinek nem kell izmosnak lennie ahhoz, hogy megforduljanak utána az utcán, mert olyan kisugárzása van, amitől, ha csak egy kicsit is buksz a pasikra, elveszted az eszed.

Inkább elindulok Pankával a young adult könyvek felé, mert tudom, hogy először mindig azokat akarja befotózni. Aztán megtorpanok, és megigazítom az egyik könyves gúlát, hogy a kötetek gerincei

egy vonalban legyenek, majd a mennyezetről lelógó girlandokat is kibogozom, mert valaki összekuszálta őket.

– Nagyon helyes ez a srác – mondja Panka, amint kellő távolságra érünk a nagybetűs kísértéstől. – Fogadok, hogy bevonzza majd az olvasókat. De próbálok ám utálni a kedvedért!

Elmosolyodom ettől a baráti szolidaritástól, noha tudom, hogy nem lesz képes kikerülni Zénó bűvköréből. Onnan egyszerűen nincs menekvés.

– Az biztos, hogy lesznek rajongói – sóhajtom, pedig a fene akarja újraélni a múltat. – A gimiben is körülzsongták őt. Épp elég volt az is...

Azt már nem teszem hozzá, hogy ez a bolt a nyughelyem. A diplomámmal dolgozhatnék máshol is, de ebben a boltban olyan békét érzek, amit egyetlen másik munkahely sem adott meg nekem. Az, hogy egész nap körbevesznek a könyvek, mindent visz. Imádok olvasókkal beszélgetni, látni a szemükben a csillogást, amikor megérkezik egy várva várt csomagjuk, vagy éppen a törzsvásárlókkal kitárgyalni azokat a regényeket, amiket én ajánlottam nekik. Már gyerekként rájöttem arra, hogy a könyvesbolt a legjobb hely a világon, mert itt igazán megoszthatod másokkal az olvasás iránti szereteted.

Ám most, hogy Zénó is itt van, az én paradicsomom könnyedén pokollá válhat...

Panka kezébe veszi a *Kristálypalota* új kiadását, és szeretetteljesen végigsimítja a dombornyomott mintákat.

– Heteken át dolgoztunk ezen a borítón. Már a gépen is tetszett, de élőben teljesen más. Sokkal varázslatosabb!

Tudom, hogy azért mondja, mert szeretné elterelni a figyelmem.

– Videózd le! TikTokon úgyis minden fut, ami Binoche, Maas és Hoover.

– Ne is mondd! Az az idióta múltkor azon mekegett, hogy egy szavazáson már megint kevesebb voksot kapott, mint Maas – neveti el magát Panka. Az író ugyanis a pasija, akivel ráadásul ebben a könyvesboltban találkoztak, amikor a srác pár évvel ezelőtt Magyarországon dedikált karácsonykor. Iszonyú romantikus és édes a történetük.

– Még mindig nem hiszem el, hogy te vagy a híres-neves Bastien Binoche szerelme – mondom vigyorogva. És próbálok nem gondolni az Instagramra fellőtt, nyálcsorgatós képeire. Gyanítom, egy csomót közülük Panka csinált.

– Néha én sem hiszem el, hogy az a híres-neves Bastien Binoche a valóságban képes nagyra nőtt gyerekként viselkedni. Például utál mosogatni, nem hajlandó levinni a szemetet... de még csak hozzá sem akar érni, nem viccelek! Olyan kényes néha.

– Szóval azt mondd, ne jöjjenek össze az idolommal?

– Hát, megvannak a maga buktatói. Nehéz, amikor a szerelmed naponta kapja a szerelmes leveleket, néha intim fotókkal együtt. Nehéz, ha úgy érzed, az egész világ a te pasidra vágyik – sóhajt Panka, és egy pillanatra lesüti a tekintetét. Mikor újra felnéz, megtelik remény-nyel az arca. – De... ha találsz egy jólelkű, kedves srácot, ne engedd el! Ne foglalkozz a múlttal, ne érdekeljen, mennyien vannak oda érte, amíg ő csak téged akar.

– Húha! – tátom el a szám. – Te szereted azt a srácot.

– Mindennél jobban – mosolyog rám Panka. – Na de haladjunk... Gyere, Dani, megcsinálom az egyik Taylor Swift-trendet!

Gyorsan elmondja, éppen melyiket a millióból, a kezébe veszi a Binoche-könyvet, és instruál, hogyan tartsam a kamerát, utána pedig gyorsan csekkoljuk a végeredményt. Szerencsére rábólint. Felveszünk

még pár könyvajánlót, némi belelapozót, majd a végén Panka erőszi a rettegett kérdést:

– Szeretnél te is szerepelni? Klassz lenne, ha az Ambrózia Kiadó munkatársai mellett az Ambrózia Könyvesbolt dolgozói is mesélnének a kedvenceikről.

Megrázom a fejem.

– Még csak az kéne, hogy engem felvegyenek!

– Sejtettem – sóhajtja Panka, aztán bocsánatkérő pillantást vet rám, és elkiáltja Zénó nevét. Még annyira sem ocsúdok fel, hogy rákérdezzek, miért hívta ide, Zénó máris mellettünk terem, Panka pedig gyorsan eldarálja neki, mit is kéne csinálnia.

– Zénó nem olvas – jelentem ki határozottan. Oké, igazából nyersen. Vagy a bunkón lenne a helyes szó?

– Tényleg? – tátja el a száját a döbbenettől Panka. – De hiszen egy könyvesboltban dolgozol!

– Nem ő lenne az első – szólok közbe újra. Érzem, ahogy megszáll az ördög, és bakker, élvezem! – Emlékszel, múlt hónapban is elküldtünk egy ilyen srácot.

– Igen, mert nekünk nagyon fontos, hogy a bolti dolgozók szívből tudjanak olvasnivalót ajánlani. Máshol nem probléma az ilyesmi, de mi direkt magasabb fizetést adunk azért, hogy könyvmolyok adjanak el könyveket a többi olvasni szerető embernek – magyarázza Panka Zénónak, és érzem a hangjából kicsendülő szomorúságot. Ezt jelentenie kell Emerenciának, a főnökünknek. Akár ki is rúghatják Zénót. A gondolattól, hogy eltüntethetem őt, egyszerre akarok vigyorogni és pofán verni magam.

Rápillantok Zénóra, de ő csak áll nyugodtan, karba tett kézzel, és látom, miként fojt el egy fölényes mosolyt.

– Szerintem a *Kristálypalota* nem túl erős könyv. Kae végső áldozata is erőltetett fordulat – szólal meg, mire Panka a szívéhez kapja a kezét. Na igen, nem szereti, ha szidják a pasija könyvét. – De az a karácsonyi, romantikus limonádé cuki lett.

– Te olvasol? – tátom el a szám a döbbenettől. – Mármint, tényleg? Könyveket veszel a kezvedbe, csak úgy, szórakozásból?

Dani, le ne hunyd a szemed! El ne képzeld! Túl szexi lenne a látvány...

– Szerinted sikerült volna az állásinterjú, ha nem így lenne? – kérdezi Zénó, és most először látok döbbenetet az arcán. – De ez miért olyan meglepő?

– Mert amíg én a gimiben könyvekkel a kezemben sétáltam, nálad soha nem láttam egyet sem.

– Ha vannak barátaid, akkor csak otthon tudsz olvas... – feleli Zénó, aztán hirtelen elhallgat.

Sötét tekintetében egy pillanatra mintha megcsillanna a szánalom, amit aztán elfed egy ártatlannak tűnő mosollyal. Mintha nem tudnám, hogyan manipulálja az angyali arcával az embereket. Fullasztónak érzem az ingem, ezért a gallérnál kigombolom.

– Ó, oké, ezt a vitát engedjük most el! – csitít minket Panka. – Zénó, lenne kedved egy videóban ajánlani pár kedvenc könyved? Bármilyen lehet, amit itt megtalálsz, mert ezt a bolt csatornáira tesszük majd ki.

– Hát jó – dönti meg a fejét, mintha semmiség lenne, hogy beáll egy kamera elé, és a szavait ezek fogják hallani.

Persze, mit számít ez neki? Még Panka is vizolygott a szerepléstől az elején, de Zénó nyilván ebben is csak azt látja, hogy most majd még többen ájulnak el tőle. Bezzeg ha nekem kéne ott lennem, ha engem vennének fel, csak azon járna az agyam, túl vékony-e a hangom, hülyén áll-e rajtam a ruha, hányszor zavarodok bele a

mondandómba, egyáltalán értelmesnek néznek-e az emberek, vagy komplett hülyének... Nem lát a kamera, mégis megigazítom magamon a fekete ingem, ami szinte lóg vékony alkatomon.

– Szuperek vagytok! Dani, vedd fel helyettem, légszi, a videót, és küldd majd át e-mailen! Ma home office-ban folytatom, ezer dolgom van még. De mindenképpen beszéljünk, ha máshogy nem, chatben!

– Várj, kikísérlek, amíg Zénó megkeresi a könyveket – mondom gyorsan, így Pankával együtt battyogunk a kijárat felé, kerülgetve a kiemelt könyveket.

A falakra a lányokkal pár hete feltűztünk pár zöld fenyőágot, amikre kisebb-nagyobb aranyló gömböket aggattunk, és az összehatást fényfüzérekkel is sikerült feldobni. Elsőre tartottam tőle, hogy klisés lesz, de Panka olyan jól játszott a gömbök méretével, hogy a végeredmény egyszerűen imádni való.

Az ajtó felett harangocska csilingel, ahogy kiérünk a könyvesbolt elé. A forgalom most is nagy. Farkasordító a hideg, a lélegzetem páraként gomolyog előttem. Négy nap múlva ünnep, de nem esett még hó, és az előrejelzések szerint nem is fog. Nem mintha hiányozna a latyak, de az igen, hogy otthon üljek, a kezemben egy bögre forró csokival, és csak bámuljak kifelé az ablakon, miközben sűrű pelyhekben hull a hó, és fehérré varázsolja a sötétséget. Ezt csak otthon, vidéken élhettem át eddig, és ahogy látom magam előtt az emléket, csak még jobban vágyódom a kis szobámba anya házában. Ha ott kinézek az ablakon, legalább nem betonrengeteget, hanem sűrű erdőt találok.

– Tudom, párszor már megkérdeztelek, de nem akarsz valamikor eljönni Párizsba? Bastiennek van egy vendégszobája. Örülnénk neked.

Jesszusom! Nem is tudom, mit mondjak erre. Olyan furcsa lenne ott lábatlankodni körülöttük, hiszen annyi időt töltenek külön; bár Panka egyre többet dolgozik home office-ban, hogy Párizsban

lehesen Bastiennel. Na meg hogy *én* repülőre üljek, és bejárjam a világot? Iszonyú félelmetes, különösen, ha belegondolok, mennyi koszt és mocskot szedhetek magamra.

Ráadásul... mi van, ha Bastien is rendetlen? Ha mindent összemorzszáz, ha csak ritkán takarít, ha nem törli le a faltokat az asztalról? Hogy szóljak rá a saját otthonában, hogy tartsa a rendet? Én pedig hogy létezzek egy olyan helyen, amit a mocskok ural? Összeszorul a gyomrom a tudattól, hogy a saját betegségem foszt meg leginkább attól, hogy felfedezzem Európát.

– Egyszer biztosan élni fogok a lehetőséggel. – Az igazat mondom, Panka azonban a fejét ingatja. Talán kihallotta a hangomból, hogy elöntött a szégyen?

– A párizsi ajtónk bármikor nyitva áll előtted – feleli, aztán kissé lágyabb hangon folytatja: – Hogy viseled a közös munkát Zénóval?

A kérdés hallatán lesütöm a szemem, így meglátok a földön pár cigicsikket és egy eldobott műanyag palackot. Megborzongok, és inkább Panka szemébe nézek, aki olyan megértő és türelmes pillanattal felel, amiből tudom, hogy az egyik legjobb barátomként tényleg mellettem áll és támogat.

– Pokoli vele minden perc. Utálok, hogy itt van! Az az egyetlen szerencsém, hogy nem minden műszakunk közös.

– Ennyire szemét volt veled a suliban? – hökken meg Panka.

– Nagyon megbántott. Iszonyúan. És lehet, hogy én dramatizálok túl, de akkor is így éltem meg, és abban az élethelyzetben nagyon rossz hatással volt rám, amit tett.

Átkarolom magam, mert a fagy és az emlékek szó szerint a bőrömbbe marnak. Nagy levegőt veszek, de ahogy megérezem a számban a kipufogógőz és a szmog áporodott lenyomatát, hányingerem támad.

– Ha tudtam volna, hogy ő az a Zénó, akiről régebben meséltél, nem vettük volna fel, ebben biztos lehetsz.

– Tudom. Most viszont itt van, és jó munkát végez, így el kell viselnem őt, bármennyire is szar a helyzet.

Válasz helyett Panka megölel, és ettől, ha csak egy pillanatra is, de megkönnyebbülök.

– Egyszer minden jóra fordul, még ha most nem is látod a fényt az alagút végén. Higgy nekem!

– Már megint a *Kristálypalotából* idézel? – kérdezem nevetve.

Végül elengedem Pankát, elrebegek egy köszönömöt, és ahogy hátat fordítok, látom, hogy Zénó ott áll az ajtóban, az arckifejezése megfejthetetlen.

Vajon mindent hallott?

#2

TALÁN VALAMIT MONDANOM KÉNE. De mégis mit?

Na, mi van, mit hittél? Visszajelöltelek Facebookon, rám veted azt a gyönyörű mosolyod, és hirtelen elfelejtem, hogy egyik pillanatról a másikra megszűntem létezni a számodra, és újra te leszel a világom középpontja? Menj a francba!

Előkapok egy fertőtlenítő tubust, lepatintom a tetejét, és átdörzölöm a kezem a lágy krémmel. Az ujjaim között kicsit csíp, este megint be kell majd kennem kézápolóval. Mire megtisztulok, Zénó már eltűnt a boltban. Helyes.

A kirakat felé fordulok, ahová most karácsonyi könyveket változtattam a friss megjelenések mellé. A kötetek között megannyi Mikulás és angyal díszel, a füzérek hol rózsaszín, hol kék, sárga, majd zöld fénye visszatükröződik az ablaküvegen. A mellettünk lévő boltokon nincs ilyen szép dekoráció, ezért igenis büszke vagyok magamra, amiért a miénk így ragyog. Már cefetül vacogok, de azért ahhoz még van lelkeröm, hogy lefotózzam a kirakatot, és átküldjem a családi Messenger-csoportba.

Dani: Megmutattam a pestieknek, mit tanultam otthon. :)

Egy biztos, ez a kirakat semmi ahhoz a díszítéshez képest, ami a házunkon kívül és belül van ilyenkor.

Anya: Na, majd attól ámulsz el igazán, amit itthon láatsz, gyerekem!

Balu: Veszettül pörög az áramóra! Csódbbe visz minket a karácsony.

Anya: Ne morogj, fiam, mégiscsak erre spórolunk egész évben...

A szívembe mar anya mondata, mert ez lesz az első karácsony, amit nem fogok velük tölteni. Az első, és mindez az én hibám...

Ahogy visszaérek az épületbe, látom a kassza feletti kerek, fekete órán, hogy alig öt percünk maradt nyitásig, ráadásul a bolt előtt már lézeng három vásárló.

– Vagy most csináljuk meg a videót, vagy soha – mondom Zénónak, akinek a kezében már ott van négy könyv. Kijön a pult mögül; már fel is vette a hófehér kötetnyt, amin vörös betűkkel szerepel az Ambrózia Könyvesbolt felirat, felette pedig ott a kitűzőn a nevünk. Meg sem kéne lepődnöm, hogy pont a logónk alatt áll meg. Annyira utálatos ez a srác, mert magamtól is pont oda pozicionáltam volna őt. Pukkadjon meg!

– Még mindig alig hiszem el, hogy tudsz olvasni.

– Neked köszönhetem – mondja egyszerűen, mire felvonom a szemöldököm. – Sokszor láttalak, ahogy olvasol. Olyan nyugodtnak és boldognak tűntél közben. Volt, amikor hangosan neveltél *A neveletlen hercegnő naplóján*. Kivettem én is a könyvtárból, de full nyál volt, nem is értem, mi tetszett neked benne annyira.

Eltátom a szám a döbbenetől, mert ez nagyon hülye. Mégis hogyan lehet nem szeretni Meg Cabot könyveit?

– Egy átlagos lányról szól, aki egy nap megtudja, hogy igazi hercegnő. És még vicces is. Kell ennél több?

Ez az idióta fintorogni kezd. Nem normális!

– Mondjuk, értelmes és hiteles történet. Élő és lélegző karakterek a kliséhalmazok helyett. Egy olyan férfi főszereplő, akiről elhiszed, hogy létezik.

Egy percen belül másodszor esik le az állam. Oldalra döntöm a fejem, és várom, hogy visszakozzon, ehelyett gonoszka vigyor terül szét azon a helyes arcán.

– Te most komolyan leszóltad Michaelt? – mordulok fel, mert azért vannak határok!

– Látod? Még a neve is olyan semmilyen, pont, mint a srác, akinek nulla személyisége van. És ne mondd, hogy neked hiteles volt, ahogy annyit várt nemcsak a szexre, de még egy normál pettingre is!

Na jó. Ez azért jogos. De hé... várjunk csak! A meglepettségemet lerázva elmosolyodom.

– Te elolvastad az összes részt. Ugye?

Olyan arcot vág, mint egy gyerek, akit csínytevésen kaptak. Hogyan lehet egyik pillanatban elképesztően cuki, aztán meg irtó szexi? Ez valamilyen helyespasi-szuperképesség?

– Tudni akartam, miért szerettél bele annyira – vonja meg Zénó a vállát, de még mindig látom rajta az aprócska zavart. – És bírtam benne Lillyt.

– Aha... – Egyre terebélyesebb az a mosoly az arcomon. – Szóval te is szeretted, csak cikinek érzed bevallani. Különbösen is, ha annyira utálnád, nem olvastál volna el belőle tíz részt...

Az ajkába harap, és esküszöm, mintha pír futna fel az arcára.

– Mindjárt nyitunk. Zavarjuk le a videót! – vágja ki magát, mire elindítom a felvételt. Zénó belefog: – Neked mi a négy kedvenc könyved? – teszi fel a kérdést, aztán kacsint egyet, amitől megremeg a lábam, és tudom, az olvasók is így lesznek vele. – A nevem Zénó, és megmutatom az enyéimet! – Ekkor kezdi el sorra felemelni a könyveket, és olyan lelkesedéssel beszél, amitől – tudom – sokan kapnak majd kedvet ezekhez a történetekhez. – *Cujo*, mert Stephen King halálra rémített ezzel a könyvvel. *A szolgálólány meséje*, mert elképesztően fontos olvasmány, ami utat mutat és elgondolkodtat, az *Éld át a pillanatot!*, mert Bastien Binoche halál cukin mesél komoly témákról, és végül a *Velünk véget ér*, mert könnyeket csalt a szemembe. De Hoovertól bármi jöhet, zseni az a nő.

Ahogy a végére ér, szabadjára ereszt egy szerény, édes Zénó-mosolyt, amitől annyira aranyos, hogy legszívesebben megölelgetnéd. Olyan nála ez a trükk, mint a Csizmás Kandúr ikonikus nézése a mesében. Kapkodva nyomom le a piros szünetjelet a telefonon.

– Jó lett?

Itt áll egy helyes srác, aki arról beszél szenvedélyesen, melyik könyvet miért szereti. Hogy a fenébe ne lenne jó a felvétel?

– Aha. Megteszi – felelem inkább, mert nem én leszek az, aki még tovább növeli az egóját. – De kell valami lezárás is. Tudod, amiben aktivitásra buzdítjuk az olvasókat.

– Na jó – sóhajt egyet, én pedig újra elindítom a felvételt. Ő bele-túr sűrű, göndör hajába, és lélegzetelállító mosollyal mered a telefon kamerájába. – Te olvastad már valamelyik könyvet? Ha igen, írd meg kommentben, hogy tetszett, és kövess be minket! – Kinyomom a felvételt, mire izgatottan felteszi a kérdést: – Így már jó minden, ugye?

Csak bólintok, mert azért vannak határok, és további beszélgetés helyett elbattyogok inkább az ajtóhoz, hogy megfordítsam a fekete

táblát, amin fehér szívecskék és csillagok között aranylik a „NYITVA” felirat. Ahogy kitárom a bejárati ajtót, megborzongok a gondolatra, hogy még tizenkét órán át össze leszek zárva Mr. Tökéletessel.

A három tinilány besétál mellettem a boltba. Az egyik vet egy kósza pillantást Zénóra, kicsit elpirul, majd a füle mögé túri hosszú, barna haját, amitől összekoccannak a csuklóján lévő karkötők, a barátnői pedig kuncogni kezdenek.

– Nemsokára jön az áru – mondom Zénónak, hogy haladjunk. – Te maradj a kasszában, én körülnézek a boltban. Ha valahol szét vannak túrva a könyvek, vagy hiányos a készlet, pótolom.

– Oké – bólint egyet, és legalább van annyi esze, hogy elkezdje le-törölni a gránitpultot az illatosított törlőkendővel.

Ahogy végigmegyek a bolton, némely részlegen sajnos tényleg káosz fogad, mert tegnap nem én zártam. Nálam ilyen nem fordulhat elő... A három lány alig tíz perce van a boltban, de jó pár könyvet rossz helyre tettek vissza, és hobbijuk lett rá-ránézni Zénóra, mintha senki sem venné észre. A fene, hogy nekem ezek az élmények kimaradtak a tinikoromból!

Miután feltöltöm az Agatha Christie-polcot, apró érintést érzek a karomon.

– Bocsásson meg, kedves! – szól egy hang, mire megfordulok. Idősebb néni áll velem szemben, a haja teljesen ősz, az arcán nyomot hagyott ugyan az idő, de nem lepik el a ráncok, a szeme pedig pont olyan tengerkék, mint az anyukámé. A hasonlóságtól belemar a kín a szívembe, mert olyan rég láttam már őt. Ráadásul a kedvenc karácsonyi dala megy, Céline Diontól a *So This Is Christmas*. Naponta legalább tizenkétszer lejátssza, szóval az egész család rühelli... nyilván rajta kívül.

– Miben segíthetek?

– A kis unokámnak keresek könyvet. Valamilyen romantikust, de ne legyenek benne csúnya szavak! – mondja a néni, aztán elneveti magát. – Á, kedves, ezzel elkéstem! Az a gyerek cifrábban káromkodik, mint egy kamionos.

Engem is jókedvre derít ez az édes néni.

– Hát, azt hiszem, ez a korral jár! És olvasta már az unokája a *Krisztálypalotát*? – teszem fel a kérdést, és elkalauzolom a nénit a young adult részleg felé.

#3

TÚLÉLTEM EGY TELJES NAPOT ZÉNÓVAL. Örülhetnék ennek, de éppen itt toporog mögöttem, ahogy bezárom az ajtót. Nagyot sóhajtok, amitől a metsző hideg bekúszik a torkomba. Még morcosabban fordulok meg.

Zsebre tett kézzel áll, fekete alapon sárga csíkos sálját lazán a nyaka köré tekerte, sapkát nem visel, ami meg sem lep. Nem tudom, a sűrű, göndör fürtjeit be tudná-e gyömöszölni alá.

– Hosszú nap volt – jegyzi meg sután, mire csak nagy nehézségek árán állom meg, hogy ne kezdjem forgatni a szemem.

– Karácsony előtt mindig beindul az örület. Jó éjt, Zénó! – mondom neki, és elindulok a négyes-hatos villamos felé. Jobban esne lesétálni ezt a pár megállónyi távolságot, hogy ne kelljen a koszos villamosra felszállnom, de nagyon elfáradtam.

Zénó viszont jön utánam. Természetesen, amilyen szerencsém van, ezzel a járáttal megy ő is. Bedugom a fülest, amikor zöldre vált a lámpa. Gyorsan átvágok az úton, és amint a villamosmegállóba érek, elindítanám a zenét, ám amikor a földre pillantok, meglátom Zénó bakancsát az enyém mellett.

– Te tényleg nagyon utálsz engem, Dani.

Kimondta. Nem hittem volna, hogy van bátorsága hozzá. Felpillantok, hogy ne az arcát kelljen nézmem. A lámpákat bámulom ahelyett, hogy válaszolnék. Gondolja csak azt, hogy zenét hallgatók! Nem mondok semmit, csak engedem magamnak, hogy belegondoljak a szavaiba. Volt idő, amikor mindennél jobban szerettem őt, de teljesen összetört, és nagyon nehéz volt újra összeraknom magam azokból az apró darabokból, amik megmaradtak belőlem. Persze hogy el akarom kerülni őt. Ha ez utálat, akkor nevezzük így! Bár én jobban preferálom az önvédelem megnevezést. Amikor megjön a villamos, szó nélkül felszállok. Zénó nem követ. A zsebembe nyúlok, hogy felvegyem a kesztyűmet, de a balban nem találok mást, csak papír zsebkendőt, némi aprót és a lakáskulcsomat. Pedig ide raktam reggel! Az nem lehet, hogy eltűnt! A rettegés körbefonja a szívem. Rohamtempóban dugom be az ujjaim a jobb zsebembe, aztán ellenőrzöm a kabátom is, és miközben mint az őrült keresem azokat a rohadt kesztyűket, a kapaszkodókra mered a tekintetem. Vajon mennyi mocskot és bacilust hagyhatott rajta az a több ezer ember, aki előttem ma már megfogta? Takarítják ezt egyáltalán?

Legszívesebben felsikítanék, mert nincs nálam a kesztyű, attól tartok, kiránthattam, vagy bent maradt a munkában. Elindul a villamos, én pedig a hirtelen mozdulattól majdnem hanyatt vágódom. Mese nincs, megakapaszodom a csőben, és ahogy csupasz ujjaim megérintik a langyos műanyag felületet, átjár az undor és a rettenet.

Felnyomom a hangerőt, mielőtt a gondolataim túl messzire kalandoznának, mielőtt megint zihálva lemenekülnék a járműről a következő megállónál, úgy, mint múlt héten. De a karácsonyi dalok most nem elegek, Mariah Carey is tehetetlen, így inkább fellépek Molyra, aztán fellesek TikTokra is, ahol látom, hogy Zénó videója már

húszezer megtekintés felett jár, és olvadozó kommentek sorakoznak alatta. Hát igen. Egy helyes, fiatal srác nem tud nem népszerű lenni a közösségi médiában.

Persze ha én vállaltam volna be a videót, nem nézték volna meg tízen sem. Egy totál átlagos külsejű ember nem versenyezhet Zénóval. Úgy érzem, senki sem szállhat ringbe vele. Ma egész nap figyeltem őt: baromi jól dolgozik, több szitu is volt, amikor a vásárló csak egy könyvet akart venni, de Zénó olyan megnyerő, dallamos hangon mesélt a kedvenceiről, hogy teli szatyorral sétáltak ki az illetők. Az egyik ilyen esetet a másik barátnőm, Hanna is elcsípte. Éppen lejött az irodából, hogy a közeli kínaiból ebédet hozzon magának, és miután tártott szájjal végignézte az egészet, rádöbbsentem, hogy *talán* már nem is én vagyok a legjobb eladó nálunk.

Egyetlen helyen lehettem a csúcson. Ez a bolt az enyém volt, itt ragyoghattam igazán, de megjött Zénó, és már megint ő van a középpontban. Utálok újra az árnyékában élni. Kiveszem a zsebemből a fertőtlenítőt, és próbálom megtisztítani a kezem, de még mindig mocskos vagyok, érzem.

Inkább elrakok mindent a zsebembe, és bámulom a mellettem elsuhanó budapesti látképet: a kivilágított utcákat, az ódon házakat és az aljukban megbúvó, csillogónak szánt üzleteket. Csendes utazásom a telefonom csörgése töri meg. Anya az, nyilván.

– Szia, gyerekem! – szól bele a telefonba. – Milyen volt a műszak?
– Fárasztó – sóhajtom, és próbálok úgy beszélni, hogy a hangosbemondó dacára is halljon. – Van egy idegölő új kollégám. Gyűlölöm őt.

– Mennyire? – kérdi anya, és hallom a hangjából, hogy mosolyog, mert a kedvenc közös játékunkra invitál.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Elolvastatnám vele *A kőszívű ember fiait* egymás után háromszor
– vágom rá a legförtelmesebb kint, amit hirtelen el tudok képzelni.

– Húha! Akkor tényleg igazi seggfej lehet az a barom!

Elnevetem magam, mert ilyenkor imádom, ha anya káromkodik. Persze, amikor én teszem, mindig rám szól: *Dániel, szépen beszélj, nem bordélyban nevelkedtél!* Ilyenkor mindig megtartom magamnak a megjegyzést, hogy a legtöbb csúnya szót tőle tanultam. És sajnos így van ezzel az unokahúgom, Micike is, aki a nővéreméssel együtt anyánál lakik.

– Tényleg seggfej, de sajnos rohadt jól dolgozik... Hé, anya, ami a karácsonyt illeti...

Na tessék, már csak ki kéne nyögnöm, hogy idén nem megyek haza karácsonyra, mert most sem pasiztam be. Ő még abban a hitben él, hogy együtt járok Tudjukkival, a sráccal, akinek a nevét többé az életben ki nem ejtem. Egyszerűen nincs szívem elmondani anyának, hogy szakítottunk, mert túl sok volt neki a tisztaságmániám. Ami persze a családomat is zavarja, mert attól félnek, hogy túlzott méreteket ölt a dolog, és sosem találok szerelemre. Talán igazuk van. *Talán.* De épp elég para ezzel megbirkóznom, jobb nekem úgy, ha nem aggodnak értem, és azt hiszik, nem vagyok egyedül. Viszont nincs kit hazavinnem, így én sem mehetek.

– Akartam is kérdezni, szívem. A karácsonyi pizsiből mekkora méret kell a párodnak? Nagyobb darab a fiú, vagy olyan sovány, mint te?

Tudjukki macis volt, és amikor nálam aludt, vagy csak átmentem hozzá filmezni, imádtam hozzábújni esténként, mert mindenütt olyan puha volt, amitől teljesen elolvadtam. Persze, amikor morzsás lett a pólója, nem díjazta, hogy a kézi porszívóval estem neki, és